

28 Ιουλίου, 1995

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/σής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΑΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΒΕΟΓΡΑДСКА ΒΑΝΚΑ
D.D., ΑΙΤΗΤΗ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΗΜΕΡ. 10.6.1994 ΣΤΗΝ ΑΙ-
ΤΗΣΗ 161/94 ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ,

ΓΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΑΚΥΡΩΤΙΚΟΥ
(CERTIORARI) Ή/ΚΑΙ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗΣ
(WRIT OF PROHIBITION),

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΗΜΕΡ. 10.3.1995 ΤΟΥ
ΠΛΗΡΟΥΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΟ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΗΜΕΡ. 22.4.1994 ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΕΛΟΥΣ ΕΠΑΡ-
ΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ 161/94,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 155 ΠΑΡΑΓ. 4 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓ-
ΜΑΤΟΣ.

(Αρ. Αιτήσεως 74/95).

5 Διεθνής διαιτησία — Απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη — Αίτηση αναγνώρισης και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης σε Κυπριακό Δικαστήριο — Φύση δικαστικού ελέγχου της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης από το Κυπριακό Δικαστήριο.

10 Certiorari — Αίτηση για ακύρωση διατάγματος Επαρχιακού Δικαστηρίου εκδοθέντος σε μονομερή αίτηση αναγνώρισης και εκτέλεσης απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη — Ορθότητα διαδικασίας μονομερούς αιτήσεως.

15 Πολιτική Δικονομία — Καταχώρηση μονομερούς αιτήσεως για αναγνώριση και εκτέλεση απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη — Έκδοση διατάγματος χωρίς να ακουστεί η άλλη πλευρά — Ακυρότητα θεραπεύσιμη κατά τη Δ. 64 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας —

Παραχώρηση δυνατότητας ανατροπής του.

Προνομιακά εντάλματα — Έλλειψη διαδικαστικών κανονισμών — Εφαρμογή από το Ανώτατο Δικαστήριο των Αγγλικών Διαδικαστικών Κανονισμών — Προθεσμία καταχώρησης αίτησης προνομιακού εντάλματος — Δεν ακολουθείται η εξάμηνη προθεσμία που προνοείται στους Αγγλικούς Διαδικαστικούς Κανονισμούς, αλλά η αίτηση πρέπει να καταχωρείται σε εύλογο χρόνο. 5

Εκτέλεση — Αναγνώριση και εκτέλεση απόφασης διεθνούς διαιτητικού δικαστηρίου — Φύση και έκταση του δικαστικού ελέγχου από Κυπριακό Δικαστήριο. 10

Στις 15.4.1994 καταχωρήθηκε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας η υπ'αφ. 164/94 μονομερής αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη. Διάδικοι στη διαδικασία διαιτησίας ήταν η Westacre Investment Inc. από τον Παναμά, αιτητήρια και η Federal Directorate of Supply and Procurement από τη Γιουγκοσλαβία εναγομένη 1 και Udruzena Beogradska Banka από το Βελιγράδι εναγομένη 2. Η αιτήτρια που είναι εταιρεία από το Βελιγράδι με γραφεία στη Λευκωσία ανέλαβε τις εργασίες της εναγομένης 2. 15

Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας αποδέχθηκε στις 22.4.1994 τις παραγράφους 1 και 2 της αίτησης και αποφάσισε ότι οι καθ'ων η αίτηση θα είχαν το δικαίωμα να αποταθούν στο Δικαστήριο για παραμερισμό της εγγραφής της απόφασης μέσα σε 30 μέρες από της επίδοσης του διατάγματος. Διέταξε επίσης αναστολή εκτέλεσης μέχρι τη λήξη της προθεσμίας των 30 ημερών. 25

Η αιτήτρια, μετά από σχετική άδεια που εξασφάλισε από το Ανώτατο Δικαστήριο καταχώρησε αίτηση και ζήτησε έκδοση προνομιακού ακυρωτικού εντάλματος certiorari και απαγορευτικού εντάλματος prohibition για τη μεταφορά και υποβολή στο Ανώτατο Δικαστήριο για ακύρωση του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημ. 10.3.1995 και του διατάγματος του μονομελούς Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημ. 22.4.1994 στην αίτηση με αρ. 161/94. 30

Η αίτηση ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στηρίχθηκε στον περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο του 1987, (Ν.101/87) άρθρα 35 και 36 και στα άρθρα IV και V του περί της Συμβάσεως περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικού) Νόμου του 1979 (Ν. 84/79). Το εκ- 40

δοθέν διάταγμα επιδόθηκε στην αιτήτρια στις 12.5.1994 η οποία καταχώρησε Πρωτογενή Κλήση για ακύρωση και/ή παραμερισμό του στις 10.6.1994. Η απαιτήτρια εταιρεία καταχώρησε ένσταση αλλά πριν ακουστεί, η αιτήτρια καταχώρησε στις 17.1.1995 άλλη αίτηση και ζήτησε να ακουστούν πριν από την αίτησή της, ημερομηνίας 22.4.1994, ορισμένα νομικά ερωτήματα. Το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο αποφάσισε επί αυτών στις 10.3.1995 και ακολούθως όρισε την αίτηση των αιτητών ημερομηνίας 22.4.1994 για ακύρωση του διατάγματος της 22.4.1994, για ακρόαση στις 8.5.1995.

Εκτός από την αίτηση για έκδοση των ενταλμάτων certiorari και prohibition, η αιτήτρια καταχώρησε και έφεση εναντίον των ενδιάμεσων αποφάσεων.

Ο δικηγόρος των καθ'ων η αίτηση υπέβαλε ότι η αίτηση ήταν εκπρόθεσμη. Επίσης, εισηγήθηκε ότι οι αιτητές εμποδίζονταν να ζητήσουν ακύρωση του μονομερούς διατάγματος ημερομηνίας 22.4.1994, αφού καταχώρησαν στις 10.6.1994 αίτηση διά κλήσεως με την οποία ζητούσαν την ακύρωσή του. Ακόμα, ισχυρίστηκε, ότι με τα διαβήματα που έλαβαν οι αιτητές στο Επαρχιακό Δικαστήριο, εγκατέλειψαν τα δικαιώματά τους και περαιτέρω ότι η καταχώρηση έφεσής τους στέγησε την ευχέρεια της διαδικασίας των προνομιακών ενταλμάτων.

Αποφασίστηκε, ότι:

(1) Δεν υπάρχουν διαδικαστικοί κανονισμοί που να ρυθμίζουν τη διαδικασία έκδοσης προνομιακών ενταλμάτων, όμως το Ανώτατο Δικαστήριο ακολουθεί τους Αγγλικούς Διαδικαστικούς Κανονισμούς υιοθετώντας ανάλογη πρακτική.

(2) Η εξάμηνη προθεσμία που προβλέπουν οι Αγγλικοί Διαδικαστικοί Κανονισμοί για καταχώρηση αιτήσεως για έκδοση προνομιακών ενταλμάτων, δεν εφαρμόστηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο.

(3) Υπήρξε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή αίτησης για ένταλμα certiorari, αφού θα έπρεπε να είχε καταχωρηθεί σε εύλογο χρόνο μετά την επίδοση του προσβαλλόμενου διατάγματος στους αιτητές στις 12.5.1994.

(4) Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης περί της Αναγνώρισης και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της

Συμβάσεως Περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), είναι εποπτικός με δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών συνεπώς σφάλματα πρακτικής και διαδικασίας στην εφαρμογή της Σύμβασης, όπως η έναρξη της διαδικασίας με μονομερή αίτηση, εκφεύγουν του ελέγχου με εντάλματα certiorari και prohibition.

5

(5) Η διαδικασία της μονομερούς αιτήσεως και της έκδοσης διατάγματος που ακολούθησε το Μονομελές Δικαστήριο ήταν λανθασμένη διότι δεν έδωσε στην άλλη πλευρά το δικαίωμα να ακουστεί, αλλά ενόψει της νέας Διαταγής 64 των Θεσμών της Πολιτικής Δικονομίας, που δεν καθιστά τη διαδικασία άκυρη αλλά παράτυπη, η παρατυπία θεραπεύθηκε με την παραχώρηση ευκαιρίας στους αιτητές να ανατρέψουν το διάταγμα.

10

15

Η αίτηση απορρίφθηκε με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

20

Ανθίμου (1991) 1 Α.Α.Δ. 41,

Re Aeroporos and Others (1988) 1 C.L.R. 302,

In Re Smith (1989) 1 C.L.R. 416,

25

Θεοδούλου (Αρ. 1) (1990) 1 Α.Α.Δ. 438,

Estate and Trust Agencies (1927) Ltd v. Singapore Improvement Trust [1937] 3 All E.R. 324,

30

R. v. Chief Constable of Merceyside [1986] 1 All E.R. 257,

R. v. Epping and Harlow General Commissioners [1983] 3 All E.R. 257,

35

R. v. Secretary of State [1986] 1 All E.R. 717,

Thompson v. Shiel [1840] 3 Ir. Eq.R. 135,

Christofi and Others v. Iacovidou (1986) 1 C.L.R. 236,

40

P.I.K. και Άλλοι v. Νικολαΐδη (1993) 1 Α.Α.Δ. 364,

Καρατζαφέρης Σπύρος (1993) 1 Α.Α.Δ. 607.

Αίτηση.

Αίτηση με την οποία η αιτήτρια εταιρεία ζητά την έκδοση
 5 προνομιακού ακυρωτικού εντάλματος Certiorari και προνομια-
 κού απαγορευτικού εντάλματος prohibition, για τη μεταφορά
 και υποβολή στο Ανώτατο Δικαστήριο για το σκοπό ακύρωσης
 της απόφασης ή/και του διατάγματος του Πλήρους Επαρχιακού
 Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 10.3.95 και του διατάγματος ημε-
 10 ρομηνίας 22.4.94 του μονομελούς Επαρχιακού Δικαστηρίου
 Λευκωσίας στην αίτηση αρ. 161/94 και την απαγόρευση της συ-
 νέχισης της ακρόασης της αίτησης διά κλήσεως της αιτήτριας
 για παραμερισμό του διατάγματος ημερομηνίας 22.4.94.

15 *Π. Ιωαννίδης, για τον Αιτητή.*

Κ. Χρυσοστομίδης, για τους Καθ' ων η αίτηση.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση.
 20 Μετά από άδεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου που δόθηκε στις
 5.5.95, η αιτήτρια εταιρεία Beogradska Banka D.D. από το Βελι-
 γράδι με γραφεία στη Λευκωσία, καταχώρησε την παρούσα αίτη-
 ση και ζητά την έκδοση προνομιακού ακυρωτικού εντάλματος
 certiorari και προνομιακού απαγορευτικού εντάλματος
 25 prohibition, για τη μεταφορά και υποβολή στο Ανώτατο Δικαστή-
 ριο για το σκοπό ακύρωσης της απόφασης ή/και του διατάγματος
 του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερ. 10.3.95
 και του διατάγματος ημερ. 22.4.94 του μονομελούς Επαρχιακού
 Δικαστηρίου Λευκωσίας στην αίτηση αρ. 161/94 και την απαγό-
 30 ρευση της συνέχισης της ακρόασης της αίτησης δια κλήσεως της
 αιτήτριας για παραμερισμό του διατάγματος ημερ. 22.4.94.

Η αίτηση για έκδοση των προνομιακών ενταλμάτων βασίστη-
 κε στους ίδιους λόγους για τους οποίους δόθηκε η σχετική άδεια
 και είναι οι ακόλουθοι:

35 “(1)(α) Λόγω του ύψους του επιδικίου αντικειμένου, αποκλειστι-
 κή αρμοδιότητα να επιληφθεί της αιτήσεως 161/94 που
 καταχωρήθηκε στις 18.4.94, είχε το Πλήρες Επαρχιακό
 40 Δικαστήριο, με βάση το άρθρο 22 του περί Δικαστηρίων
 Νόμου 14/60 όπως τροποποιήθηκε. Υπάρχει καταφανής
 υπέρβαση εξουσίας τόσο από μέρους του Επαρχιακού Δι-
 καστή που εξέδωσε το διάταγμα ημερ. 22.4.1994 όσο και
 του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου που με την από-
 φασή του ημερ. 10.3.1995 εθεώρησε το εν λόγω διάταγμα

νόμιμο και ισχυρό και την εντεύθεν διαδικασία στην αίτηση 161/94 ορθή και νόμιμη ενώ θάπρεπε να ακυρώσει το καθ' υπέρβασιν εξουσίας εκδοθέν διάταγμα.

- (β) Το άρθρο 22(4)(β) του περί Δικαστηρίων Νόμου 14/60, που παρέχει αρμοδιότητα σε ένα Επαρχιακό Δικαστή να εκδίδει διάταγμα που δεν διαγιγνώσκει την ουσία της αγωγής δεν τυγχάνει καμμιάς εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση. Το εκδοθέν διάταγμα ή/και απόφαση ημερ. 22.4.1994 αναμφίβολα διαγιγνώσκει την ουσία της υποβληθείσης αιτήσεως στην οποία εκδόθηκε. 5
10

Οι ουσιαστικές νομοθετικές διατάξεις επί των οποίων βασίσθηκε ή μπορούσε να βασισθεί η αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση της αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης και των οποίων γίνεται ή θα μπορούσε να γίνει επίκληση από το Επαρχιακό Δικαστήριο, δηλαδή ο περί της Συμβάσεως για Αναγνώριση και Εκτέλεση Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων Κυρωτικός Νόμος 84/79 (άρθρα IV και V) και ο περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμος 101/87 (άρθρα 35 και 36) δεν επιτρέπουν την αναγνώριση και εκτέλεση διαιτητικής απόφασης χωρίς διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης ή της αγωγής ή της αίτησης για αναγνώριση και εκτέλεση. 15
20

- (γ) Το Επαρχιακό Δικαστήριο ε χαρακτήρισε, με την απόφαση του ημερ. 10.3.1995, το διάταγμα ημερ. 22.4.1994 σαν "προσωρινό διάταγμα", αλλά δεν υπάρχει νομοθετική διάταξη (είτε Νόμος ή έστω Δικονομικός Κανονισμός) η οποία να δίδει αρμοδιότητα ή εξουσία είτε σε Επαρχιακό Δικαστή είτε ακόμη και στο Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο για να εκδίδει "προσωρινό διάταγμα" που να αναγνωρίζει και εκτελεί αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, χωρίς διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης. 25
30

- (δ) Ο Επαρχιακός Δικαστής που εξέδωσε το διάταγμα ή/και απόφαση ημερ. 22.4.94 οικειοποιήθηκε εξουσίαν και αρμοδιότητα για έκδοση διατάγματος ή αποφάσεως την οποίαν δεν του παρείχε ο Νόμος και αυτή την οικειοποίηση εξουσίας και αρμοδιότητας την παρεγνώρισε το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο με την προσβαλλόμενη απόφασή του. Ο Επαρχιακός Δικαστής δεν είχε και δεν μπορούσε να έχει συμφυή (inherent) εξουσία να εκδώσει διάταγμα (αργότερα χαρακτηρισθέν με την απόφαση ημερ. 35
40

- 5 10.3.1995 ως “προσωρινό” από το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο) το οποίο να είναι ή να μπορεί να θεωρείται σαν “προσωρινό διάταγμα” αναγνώρισης και εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης, διότι κάτι τέτοιο ισοδυναμεί ουσιαστικά με την αναγνώριση εξουσίας στον Επαρχιακό Δικαστή να νομοθετεί και η συμφυής εξουσία του Δικαστηρίου δεν παρέχει ευχέρεια άσκησης εξουσίας νομοθετικού χαρακτήρα.
- 10 (ε) Ο νέος Κανονισμός 64 των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών κανονισμών του οποίου γίνεται επίκληση από το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο (έστω και αν μπορούσε να τύχει εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση που δεν γίνεται δεκτό) προδήλως δεν παρέχει εξουσία που να
- 15 υπερακοντίζει τις περί αρμοδιότητας εξουσίες του Επαρχιακού Δικαστή όπως καθορίζονται από τον περί Δικαστηρίων Νόμο.
- 20 (στ) Η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Pilavaki Co Ltd v. International Chemical Co. Ltd* (1965) 1 C.L.R. 98, είναι απόφαση που εκδόθηκε με βάση τις ρητές πρόνοιες και τους Δικονομικούς Θεσμούς του περί Αλλοδαπών Αποφάσεων (Αμοιβαία Εκτέλεση) Νόμου Κεφ. 10 που είναι δεκτό από το Επαρχιακό Δικαστήριο ότι δεν τυγχάνουν καμμιάς εφαρμογής στην παρούσα
- 25 υπόθεση. Ακόμη στην ίδια υπόθεση δεν αποφασίσθηκε καν αν η ρητή αρμοδιότητα, που με εκείνη τη Νομοθεσία δίδεται για τους σκοπούς μερικών αλλοδαπών δικαστικών αποφάσεων, μπορεί να ασκηθεί από Επαρχιακό Δικαστή με βάση το άρθρο 22(4) (β) του περί Δικαστηρίων Νόμου.
- 30 (2) Το διάταγμα ή/και απόφαση ημερ. 22.4.1994 είναι εξ υπαρχής άκυρο, ή/και έπρεπε να κριθεί ή/και να κηρυχθεί άκυρο καθότι εκδόθηκε κατά πρόδηλη παράβαση του άρθρου 30 του Συντάγματος αφού δεν είχε παρασχεθεί καμμιά ευκαιρία στον ενδιαφερόμενο να τύχει ακροαματικής και ανεπηρέαστου διαδικασίας.
- 35 (2) Στην πραγματικότητα το Δικαστήριο είχαν αναστρέψει τον κανόνα ότι “διάγνωση δικαιωμάτων και υποχρεώσεων” που αφορούν ή επηρεάζουν τρίτους δεν μπορεί να γίνεται παρά αφού προηγούμενα παρασχεθεί στον ενδιαφερόμενο τρίτο η ευκαιρία να τύχει ακροάσεως και κατά παράβαση του Συντάγ-
- 40

- ματος εχορήγησε το σύνολο της αιτηθείσης θεραπείας (δηλαδή διέγνωσε δικαιώματα και υποχρεώσεις) για να δώσει στη συνέχεια την δυνατότητα ανατροπής της γενομένης “διαγνώσεως δικαιωμάτων και υποχρεώσεων”. Κάτι τέτοιο είναι με βάση το άρθρο 30 του Συντάγματος τελείως ανεπίτρεπτο, ιδιαίτερα αφού δεν υπάρχει, όπως προαναφέρθηκε, νομοθετική διάταξη που μάλιστα να είναι σύμφωνη με το Σύνταγμα, η οποία να παρέχει τέτοια εξουσία στο Δικαστήριο. 5
- (3) Έχει παραβιασθεί το άρθρο 6 του περί της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Ελευθεριών Κυρωτικού Νόμου 39/62 για τους λόγους που αναφέρονται στον υπ’ αριθ. 2 λόγο πιά πάνω. 10
- (4) Η μονομερής αίτηση (εξ πάρτε) ημερ. 18.4.1994, στην οποία εκδόθηκε το διάταγμα ημερ. 22.4.1994, με την οποίαν άρχισε η διαδικασία είναι μέσο άγνωστο ή/και τελείως ελαττωματικό και ακατάλληλο για έναρξη διαδικασίας για χορήγηση θεραπείας ως η αιτηθείσα με αυτήν και δεν περιέχει ουσιώδη στοιχεία που να θεμελιώνουν την βάση της αιτούμενης θεραπείας και ειδικότερα: 15
- (α) Η έναρξη διαδικασίας για αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης μπορεί να γίνει με κλητήριο ένταλμα (writ of summons) ή πρωτογενή αίτηση (originating summons) ή τουλάχιστον με αίτηση διακλήσεως, και η υποβληθείσα αίτηση δεν ήταν οποιοδήποτε τέτοιο μέσο και αυτό έγινε δεκτό και από το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο. 20
- (β) Η εν λόγω αίτηση δεν συνοδεύταν από ένορκη δήλωση σύμφωνα με τη Διάταξη 48 των Πολιτικών Διαδικαστικών Κανονισμών, στην οποία να εκτίθενται τα γεγονότα επί των οποίων στηρίζεται η αιτούμενη θεραπεία. 30
- (γ) Η εν λόγω αίτηση δεν περιείχε τα ουσιώδη στοιχεία που να μπορούν να θεμελιώσουν βάση για χορήγηση της αιτούμενης θεραπείας, και, μεταξύ άλλων, δεν προβάλλεται καν ισχυρισμός ή γεγονός ή απόδειξη ότι υφίσταται εισέτι εκκρεμές χρέος με βάση τη διαιτητική απόφαση προς όφελος των αιτητών. 35
- (δ) Η εν λόγω αίτηση ουδέποτε επιδόθηκε στους καθ’ ων η αίτηση σ’ αυτή ή στην αιτήτρια και το Δικαστήριο δεν μπορούσε 40

να επιληφθεί της αίτησης και μάλιστα να χορηγήσει το σύνολο της αιτούμενης θεραπείας χωρίς προηγούμενη επίδοση νομότυπης αίτησης στους ενδιαφερόμενους σ' αυτή. "

- 5 (5) Ο Επαρχιακός Δικαστής εξέδωσε το διάταγμα ημερ. 22.4.1994 χωρίς να ακούσει μαρτυρία ή να προσαχθούν ενώπιόν του στοιχεία που να υποστηρίζουν την αιτηθείσαν θεραπείαν ή
- 10 έστω που να συμπληρώνουν τα στοιχεία τα οποία εξ' υπαρχής θάπρεπε να εμφανίζονται στην αίτηση και να θεμελιώνουν την βάση της αιτούμενης θεραπείας γι' αυτό και το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο θάπρεπε να ακυρώσει το εκδοθέν διάταγμα.
- 15 (6) Το πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο με την προσβαλλομένη απόφαση εθεώρησε, λανθασμένα και κατά παράβαση συνταγματικών και νομοθετικών προνοιών και των περί Πολιτικής Δικονομίας Διαδικαστικών Κανονισμών, ότι υποβληθείσα μονομερής αίτηση θα μπορούσε να θεωρηθεί θεραπεύσιμο
- 20 ελαττωματικό εναρκτήριο μέσο ή δικόγραφο και το εκδοθέν διάταγμα νόμιμο με βάση το νέο Κανονισμό 64 των εν λόγω Διαδικαστικών Κανονισμών, διότι:
- (α) Η υποβληθείσα αίτηση πάσχει από ουσιώδη ελαττώματα και έλλειψη ουσιωδών στοιχείων και δεν είναι θεραπεύσιμη με βάση τον Κανονισμό 64, διότι οδηγεί σε παράβαση του άρθρου 30 του Συντάγματος, του άρθρου 5 του Ν. 39/62 των άρθρων IV και V του Ν. 84/79 και των άρθρων 35 και 36 του Ν. 101/87 και θεμελιώδεις γενικούς κανόνες της έννομης τάξης.
- 25 (β) Αφού η αίτηση είναι, όπως το ίδιο το Δικαστήριο ανεύρε ελαττωματική, τουλάχιστον θάπρεπε να ακυρώσει τη διαδικασία που ακολούθησε και το εκδοθέν διάταγμα ημερ. 22.4.1994 και να διατάξει ή να επιτρέψει να ακολουθηθεί διαδικασία τροποποίησης της ελαττωματικής αίτησης.
- 30 (γ) Ο προαναφερθείς νέος Κανονισμός 64 δεν τυγχάνει και δεν μπορούσε να τύχει εφαρμογής στην ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία και ειδικότερα στα ενώπιον του Δικαστηρίου γεγονότα και στοιχεία όπως υποβλήθηκαν με την μονομερή αίτηση των εφεσιβλήτων."
- 35
- 40

Για να γίνουν καλύτερα αντιληπτά τα θέματα που εγείρονται με την παρούσα αίτηση, παραθέτω σε συντομία τα γεγονότα της υπόθεσης.

Στις 28.2.94 το Διεθνές Διαιτητικό Δικαστήριο του Διεθνούς Επιμελητηρίου ICC στη Γενεύη, στην υπόθεση αρ. 7047/JJA, μεταξύ της Westacre Investment, Inc., από τον Παναμά, αιτιήτριας, και της Federal Directorate of Supply and Procurement, από τη Γιουγκοσλαβία, εναγομένης 1, και της Udruzena Beogradska Banka, από το Βελιγράδι, εναγομένης 2, εξέδωσε απόφαση εναντίον των εναγομένων για ποσά που είναι γύρω στα 80.000.000 - 90.000.000 Δολάρια Αμερικής. 5

Η αιτήτρια στην παρούσα διαδικασία ανάλαβε τις εργασίες της Udruzena Beogradska Banka. 10

Στις 15.4.94 η αιτιήτρια εταιρεία καταχώρησε στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, την υπ. αρ. 164/94 μονομερή αίτηση (ex parte application) και ζητούσε την αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης εναντίον των εναγομένων στην Κύπρο. 15

Η αίτηση στηρίχθηκε στον περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμο, (Ν. 101/87), άρθρα 35 και 36 και στα άρθρα IV και V του περί της Συμβάσεως, περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικός) Νόμος του 1979 (Ν. 84/79) και ορίστηκε ενώπιον του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου στις 21.4.94. Την επομένη, 22.4.94, με μονομελή σύνθεση, το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο εξέδωσε το ακόλουθο διάταγμα: 20

“Έχω μελετήσει την αίτηση και την ένορκη δήλωση που συνοδεύει την αίτηση ως και τα επισυνημμένα έγγραφα και την επίδικη απόφαση. Η αίτηση εγκρίνεται ως οι παραγρ. 1 και 2. Οι καθ’ ων η αίτηση θα έχουν το δικαίωμα να αποταθούν στο Δικαστήριο για παραμερισμό της εγγραφής της απόφασης μέσα σε 30 μέρες από της επίδοσης του παρόντος διατάγματος. 30

Θα υπάρξει αναστολή εκτέλεσης μέχρι τη λήξη της προαναφερθείσης περιόδου των 30 ημερών. 35

Τα έξοδα επιφυλάσσονται.”

Το πιο πάνω διάταγμα που αφορούσε τους εναγομένους στη διαιτητική απόφαση επιδόθηκε στην αιτήτρια, η οποία στις 22.4.94 καταχώρησε Πρωτογενή Κλήση (Originating Summons) για ακύρωση και/ή παραμερισμό του διατάγματος. Η αιτιήτρια εταιρεία καταχώρησε ένσταση, αλλά προτού η αίτηση ακουστεί, η αιτήτρια καταχώρησε στις 17.1.95 άλλη αίτηση που ζη- 40

τούσε να ακουστούν πριν από την αίτησή της ημερ. 22.4.94, ορισμένα νομικά ερωτήματα. Το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο με την ενδιάμεση Απόφαση του ημερ. 10.3.95, απάντησε τα εγερωθέντα νομικά ερωτήματα και ακολούθως όρισε την αίτηση των αιτητών ημερ. 22.4.94 για ακύρωση του διατάγματος της 21.4.94, για ακρόαση για τις 8.5.95. Η ακρόαση αυτή δεν έγινε ενόψει της παρούσας διαδικασίας.

10 Η αιτήτρια εκτός από την υπό κρίση αίτηση, καταχώρησε και έφεση εναντίον των προαναφερθέντων ενδιάμεσων αποφάσεων, που στηρίζεται στους ίδιους με την υπό κρίση αίτηση λόγους.

15 Οι καθ' ων η αίτηση με την ένστασή τους αμφισβητούν στην ουσία την αίτηση της αιτήτριας. Ακόμα ισχυρίζονται ότι το Δικαστήριο αυτό έδωσε στην αιτήτρια άδεια να καταχωρήσει την υπό κρίση αίτηση για ορισμένους από τους λόγους πάνω στους οποίους βασίστηκε η αρχική της αίτηση για λήψη της σχετικής άδειας. Το Δικαστήριο κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αποφάσισε ότι 20 αυτή η εισήγηση των καθ' ων η αίτηση δεν ευσταθούσε και επιβεβαίωσε ότι έδωσε άδεια για καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης για όλους τους λόγους επί τους οποίους η αίτηση αυτή βασίζεται.

25 Όπως γίνεται αντιληπτό, εγείρονται με την αίτηση αυτή πολλά νομικά θέματα που αφορούν τη δικαιοδοσία του πρωτόδικου Δικαστηρίου και κατά τους αιτητές θέματα που αφορούν την ορθότητα εφαρμογής του νόμου γενικά και κατά τρόπο που να αποδεικνύεται υπέρβαση δικαιοδοσίας και έκδηλη παράβαση του νόμου και του άρθρου 30 του Συντάγματος.

30 Όσον αφορά την ισχυριζόμενη υπέρβαση δικαιοδοσίας, δόθηκαν από μέρος του δικηγόρου της αιτήτριας αρκετοί λόγοι. Πρώτα όμως θα ασχοληθώ με τις προκαταρκτικές ενστάσεις που υποβλήθηκαν από το δικηγόρο των καθ' ων η αίτηση.

35 Η πρώτη ένσταση αφορά την εισήγηση ότι η αίτηση είναι εκπρόθεσμη, δεδομένου ότι παρήλθε το χρονικό διάστημα των 6 μηνών από την ημερομηνία που εκδόθηκε το διάταγμα αναγνώρισης και εκτέλεσης από το μενομελές Δικαστήριο, δηλαδή από την 22.4.94 μέχρι την 19.4.95 που ζητήθηκε άδεια για να καταχωρηθεί η υπό κρίση αίτηση.

40 Παρόλον που η θέση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση είναι πως οι Αγγλικοί θεσμοί που ρυθμίζουν τη διαδικασία για την έκδοση προνομιακών ενταλμάτων όπως αυτοί ήταν κατά

την ημέρα της Ανεξαρτησίας ισχύουν και στην Κύπρο και κατά συνέπεια και ο χρονικός περιορισμός των 6 μηνών, εντούτοις διαζευκτικά υπόβαλε πως υπήρξε από μέρους των αιτητών αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην καταχώρηση της αίτησης για λήψη της σχετικής άδειας.

5

Η έκδοση των προνομιακών ενταλμάτων certiorari και prohibition είναι στη διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρίου. Το ένταλμα certiorari είναι διορθωτικού χαρακτήρα, ενώ το ένταλμα prohibition απαγορευτικού.

10

Στην πολιτική έφεση **Ανθίμου** (1991) 1 Α.Α.Δ. 41, αναφέρθηκαν τα ακόλουθα στις σελ. 45 και 46:-

“Τα προνομιακά εντάλματα εισάχθηκαν στην έννομη τάξη της Κύπρου από την Αγγλία. Το Δικαστήριο King's Bench είχε, εκτός από τη Δικαιοδοσία Εφετείου, εγγενή δικαιοδοσία να ελέγχει τα κατώτερα Δικαστήρια με εποπτική ιδιότητα. Ο έλεγχος με το ένταλμα certiorari γίνεται για να περιορίζονται τα κατώτερα Δικαστήρια μέσα στη δικαιοδοσία τους και να τηρούν το Νόμο. Το ένταλμα certiorari είναι διορθωτικού χαρακτήρα. Το πρακτικό της απόφασης του κατώτερου Δικαστηρίου εξετάζεται και, αν υπάρχει υπέρβαση δικαιοδοσίας ή πλάνη νόμου πρόδηλη στο πρακτικό, προκατάληψη ή συμφέρο από τα πρόσωπα που λαμβάνουν την απόφαση, ή λήψη της απόφασης με δόλο ή ψευδορκία, η ελεγχόμενη απόφαση ακυρώνεται - (Βλ., μεταξύ άλλων, *The Attorney-General v. Panayiotis Christou*, (1962) C.L.R. 129, *Pastellopoulos v. Republic* (1985) 2 C.L.R. 165, *Christofi and Others v. Iacovidou* (1986) 1 C.L.R. 236).”

15

20

25

30

Το απαγορευτικό ένταλμα prohibition εκδίδεται για να απαγορεύσει τέτοια απόφαση.

Στην Αγγλία με βάση τους ισχύοντες Αγγλικούς Διαδικαστικούς Κανονισμούς, R.S.C., Order 53, Rule 4, η αίτηση για έκδοση προνομιακών ενταλμάτων πρέπει να γίνεται έγκαιρα και εν πάση περιπτώσει εντός τριών μηνών αφότου εγέρθηκαν το πρώτο οι λόγοι για την καταχώρηση της αίτησης.

35

40

Κατά την ημέρα της Ανεξαρτησίας της Κύπρου, οι Διαδικαστικοί Κανονισμοί που ίσχυαν στην Αγγλία ήταν οι R.S.C. Order 59, rule 4(2), οι οποίοι καθόριζαν ότι η αίτηση για την έκδοση προνομιακών ενταλμάτων έπρεπε να καταχωρηθεί ουχί

5 αργότερον των έξι μηνών από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης, του διατάγματος, της καταδίκης ή της διαδικασίας που επιζητείται η ακύρωσή της. Μέσα σ' αυτό το χρονικό πλαίσιο, ο αιτητής βαρύνεται ακόμα να αποδείξει ότι δεν υπήρξε αδικαιολόγητη καθυστέρηση.

10 Στην Κύπρο δεν εκδόθηκε Διαδικαστικός Κανονισμός που να ρυθμίζει τη διαδικασία έκδοσης προνομακών ενταλμάτων, όμως διαπιστώνεται από τη νομολογία μας ότι το Ανώτατο Δικαστήριο ακολουθεί τους Αγγλικούς Διαδικαστικούς Κανονισμούς, υιοθετώντας ανάλογη πρακτική. Οι Αγγλικοί Κανονισμοί δεν είναι δεσμευτικοί για μας, ακολουθούνται όμως γιατί είναι συνιφασμένοι με το όλο φάσμα που διέπει τα προνομακά εντάλματα και την έκδοσή τους. Ενδεχομένως οι προσεγγίσεις στις δικές μας αποφάσεις να μην είναι απόλυτα ταυτισμένες, (βλ. *Re Aeroporos and Others* (1988) 1 C.L.R. 302, *In Re Smith* (1989) 1 C.L.R. 416), πλην όμως το θέμα της εξάμηνης προθεσμίας υπό την έννοια του αυστηρού χρονικού περιορισμού, δεν εφαρμόστηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην Κύπρο. Επομένως η εισήγηση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση ότι η εξάμηνη προθεσμία ισχύει στην Κύπρο δεν ευσταθεί.

25 Το θέμα της προθεσμίας αντιμετωπίζεται μέσα στο γενικότερο πλαίσιο της μακράς και αδικαιολόγητης καθυστέρησης χωρίς να καθορίζονται χρονικά πλαίσια. Σε τέτοια περίπτωση η κάθε υπόθεση εξετάζεται μέσα στα πλαίσια των δικών της περιστάσεων και το Δικαστήριο ασκώντας τη διακριτική του ευχέρεια μπορεί να αρνηθεί την έκδοση προνομακού εντάλματος, αν διαπιστώσει την ύπαρξη μακράς και αδικαιολόγητης καθυστέρησης. Η θέση αυτή ευρίσκει έρεισμα στις υποθέσεις *In Re Smith* (ανωτέρω), που καταχωρήθηκε 18 μήνες μετά την έκδοση του διατάγματος και στην *Σταυρή Θεοδούλου* (1990) 1 Α.Α.Δ. 438, που η αίτηση καταχωρήθηκε μετά από 8 χρόνια.

35 Το θέμα του χρόνου είναι ουσιώδους σημασίας και στην απουσία ικανοποιητικής δικαιολογίας για την καθυστέρηση, δικαιολογείται το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση. Στην υπόθεση *In re Aeroporos and Others* (ανωτέρω), ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Δικαστηρίου κ. Πικής είπε τα ακόλουθα στη σελ. 308:

40 "... An order of certiorari is a discretionary remedy. Delay to apply is a valid reason for refusing review of the legality of the order challenged. The time element is so essential as to have caused the English legislator to rule out judicial review for the

issue of an order of certiorari after the lapse of six months from the communication of the impugned order. In the absence of proper justification of the delay or more appropriately in the absence of any wish on the part of the applicants to challenge the legality of the orders prior to 7th December, 1987, and the reasons for so wishing to challenge it thereafter, I find the delay to apply inexcusable and on that account I would dismiss the application." 5

Κάθε καθυστέρηση στην υποβολή της αίτησης θα πρέπει να αιτιολογείται και όσο μεγαλύτερη είναι, ανάλογα μεγαλύτερο είναι και το εμπόδιο που πρέπει να υπερπηδηθεί για την παροχή άδειας (βλ. **Αίτηση του Σταυρή Θεοδούλου** (ανωτέρω)). 10

Στην υπό κρίση υπόθεση το διάταγμα του μονομελούς Δικαστηρίου εκδόθηκε στις 22.4.94 και δόθηκε η ευκαιρία στους εναγομένους να παραμερίσουν την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης. Το διάταγμα επιδόθηκε στους αιτητές την 12.5.94 και η αίτηση για τον παραμερισμό και/ή την ακύρωσή του, καταχωρήθηκε στις 10.6.94. Στο μεταξύ το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο την 10.3.95 εξέδωσε την απόφασή του επί των νομικών ερωτημάτων που υποβλήθηκαν από τους αιτητές και η αίτηση για παραχώρηση άδειας για καταχώρηση της υπό κρίση αίτησης καταχωρήθηκε στις 19.4.95. 15 20

Κατά τη γνώμη μου υπήρξε αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην υποβολή αίτησης για ένταλμα certiorari, η οποία θα έπρεπε να είχε καταχωρηθεί σε εύλογο χρόνο μετά την επίδοση στους αιτητές του διατάγματος του μονομελούς Δικαστηρίου στις 12.5.94. Αντί αυτού οι αιτητές μετά που καταχώρησαν την αίτηση για ακύρωση του διατάγματος του μονομελούς Δικαστηρίου, επέλεξαν να καταχωρήσουν άλλη αίτηση με νομικά ερωτήματα και όταν η απάντηση του Δικαστηρίου στα ερωτήματα αυτά δεν ικανοποίησε, καταχωρήθηκε η αίτηση για τα προνομιακά εντάλματα και σ' αυτή τη φάση επιζητείται και το ένταλμα prohibition για να απαγορευθεί η εκδίκαση της αίτησης των ιδίων των αιτητών. Αυτή η διαδικασία θα μπορούσε να αποφευχθεί αν καταχωρείτο έγκαιρα η αίτηση για certiorari. Η καθυστέρηση δεν δικαιολογείται με τον τρόπο χειρισμού της υπόθεσης για τη δημιουργία και προϋποθέσεων για την αξίωση έκδοσης και εντάλματος prohibition. 25 30 35

Βέβαια για το ένταλμα prohibition, πρέπει να αναφερθεί ότι δεν υπάρχει ούτε και στην Αγγλία χρονικός περιορισμός, αν υπάρχει κάτι που αναμένεται να γίνει και για το οποίο επιζητείται η απαγόρευση (**Estate and Trust Agencies (1927) Ltd v. Singapore Improvement Trust** [1937] 3 All E.R. 324). 40

Μια άλλη εισήγηση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση είναι ότι οι αιτητές εμποδίζονται από του να ζητήσουν την ακύρωση του μονομερούς διατάγματος της 22.4.94, δεδομένου ότι στις 10.6.94 καταχώρησαν την αίτηση δια κλήσεως με την οποία
5 ζητούσαν την ακύρωση του διατάγματος. Ακόμα ισχυρίστηκε ότι οι αιτητές με τα διαβήματα που έλαβαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο, εγκατέλειψαν τα δικαιώματά τους. Προς υποστήριξη της εισήγησης ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση αναφέρθηκε στον Halsbury's Laws of England, 3η έκδοση, Τόμος 14, σελ. 637.

10 Η εισήγηση αυτή του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση δε με βρίσκει σύμφωνο. Οι αιτητές δεν συγκατατέθηκαν όπως υπάρχει ισχυρισμός και ούτε ανακάλεσαν τα δικαιώματά τους να ενστούν είτε ρητά είτε εξυπακουόμενα σαν αποτέλεσμα της συμπεριφοράς τους.

15 Ένας άλλος λόγος που υποβλήθηκε από μέρους των καθ' ων η αίτηση, είναι πως για τους ίδιους λόγους πάνω στους οποίους στηρίζεται η υπό κρίση αίτηση, προβλέπεται το ένδικο μέσο της έφεσης και πράγματι οι αιτητές καταχώρησαν έφεση, που βασίζεται πάνω στους ίδιους λόγους και δεδομένου ότι οι αιτητές δεν απόδειξαν εξαιρετικές περιστάσεις, θα πρέπει το Δικαστήριο να αρνηθεί την έκδοση των προνομιακών ενταλμάτων που ζητούνται.

20 Είναι γεγονός πως αν υπάρχει άλλο ένδικο μέσο στη διάθεση του αιτητή, και ειδικά η έφεση, το Ανώτατο Δικαστήριο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις και κάτω από εξαιρετικές περιστάσεις εκδίδει ένταλμα Σερτιοράρι. Όμως σε περιπτώσεις που η αίτηση βασίζεται στην έλλειψη δικαιοδοσίας ή σε νομικό σφάλμα, που
30 είναι εμφανές στο πρακτικό, τότε η περίπτωση θεωρείται εξαιρετική περίπτωση που καθιστά δυνατή την έκδοση τέτοιου εντάλματος (βλ., μεταξύ άλλων, *Ανθίμου* (ανωτέρω), *R. v. Chief Constable of Merceyside* [1986] 1 All E.R. 257, *R. v. Epping and Harlow General Commissioners* [1983] 3 All E.R. 257, *R. V. Secretary of State* [1986] 1 All E.R. 717.

40 Η αναγνώριση και εκτέλεση της προαναφερθείσας αλλοδαπής εμπορικής διαιτητικής απόφασης επιδιώχθηκε με βάση τις πρόνοιες της Σύμβασης περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων της Νέας Υόρκης (η Σύμβαση), που κυρώθηκε στην Κύπρο με τον περί της Συμβάσεως περί της Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων (Κυρωτικό) Νόμο του 1979 (Ν. 84/79), του οποίου οι πρόνοιες σύμφωνα με το άρθρο 169 του Συντάγματος

έχουν αυξημένη ισχύ έναντι οιαδήποτε ημεδαπού νόμου.

Το άρθρο III της Σύμβασης καθιερώνει την υποχρέωση των κρατών μελών να αναγνωρίζουν το κύρος και να επιτρέπουν την αναγνώριση και εκτέλεση των αλλοδαπών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων και προνοεί πως η διαδικασία αυτή γίνεται σύμφωνα με τους δικονομικούς κανόνες που ακολουθούνται στη χώρα του δικάζοντα Δικαστή. Βέβαια αν για κάποιο τέτοιο ζήτημα υπάρχει πρόνοια στη Σύμβαση, τότε ακολουθούνται οι πρόνοιες της Σύμβασης. Η Σύμβαση δεν καθορίζει δικονομικούς κανονισμούς που να ρυθμίζουν τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, ούτε και στην Κύπρο καθορίστηκε δεσμευτική διαδικασία. Επομένως για ένα τέτοιο διάβημα πρέπει να γίνεται επίκληση των Κανονισμών Πολιτικής Δικονομίας.

Όταν το Δικαστήριο έχει ενώπιον του αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση τέτοιας απόφασης, το πρώτο θέμα που πρέπει να διαπιστώσει είναι αν πρόκειται περί διαιτητικής απόφασης επί εμπορικού ή άλλου συναφούς ζητήματος και αν αυτή είναι αλλοδαπή. Το άρθρο IV της Σύμβασης προνοεί για το τι πρέπει να γίνει για να επιτύχει η αναγνώριση και εκτέλεση και το άρθρο V πώς μπορεί να απορριφθεί ένα τέτοιο διάβημα και οι λόγοι που το επιτρέπουν αυτό, είναι περιορισμένοι και καθορίζονται. Τα άρθρα αυτά τα παραθέτω στην αγγλική και σε μετάφραση στην ελληνική. Μεταξύ των δύο κειμένων υπερισχύει το κείμενο του αγγλικού πρωτοτύπου, όπως προνοεί ο Ν. 84/79:

“Article IV

1. To obtain the recognition and enforcement mentioned in the preceding article, the party applying for recognition and enforcement shall, at the time of the application supply:

(a) The duly authenticated original award or a duly certified copy thereof;

(b) The original agreement referred to in article II or a duly certified copy thereof.

2. If the said award or agreement is not made in an official language of the country in which the award is relied upon, the party applying for recognition and enforcement of the award shall produce a translation of these documents into such language. The translation shall be certified by an official or

sworn translator or by a diplomatic or consular agent.

Article V

5 1. Recognition and enforcement of the award may be refused, at the request of the party against whom it is invoked, only if that party furnishes to the competent authority where the recognition and enforcement is sought, proof that:

10 (a) The parties to the agreement referred to in article II were, under the law applicable to them, under some incapacity, or the said agreement is not valid under the law to which the parties have subjected it or, failing any indication thereon, under the law of the country where the award was made;
15 or

 (b) the party against whom the award is invoked was not given proper notice of the appointment of the arbitrator or of the arbitration proceedings or was otherwise unable to present
20 his case; or

 (c) the award deals with a difference not contemplated by or not falling within the terms of the submission to arbitration, or it contains decisions on matters beyond the scope of the submission to arbitration, provided that, if the
25 decisions on matters submitted to arbitration can be separated from those not so submitted, that part of the award which contains decisions on matters submitted to arbitration may be recognized and enforced; or
30

 (d) the composition of the arbitral authority or the arbitral procedure was not in accordance with the agreement of the parties or, failing such agreement, was not in accordance with the law of the country where the arbitration took place; or
35

 (e) the award has not yet become binding on the parties, or has been set aside or suspended by a competent authority of the country in which, or under the law of which, that award was made.
40

 2. Recognition and enforcement of an arbitral award may also be refused if the competent authority in the country where recognition and enforcement is sought finds that:

- (a) The subject matter of the difference is not capable of settlement by arbitration under the law of that country; or
 (b) the recognition or enforcement of the award would be contrary to the public policy of that country.”

5

“Άρθρον IV

1. Προς επίτευξιν της εν τω προηγουμένω άρθρω αναφερομένης αναγνώρισεως και εκτελέσεως, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν μέρος οφείλει, κατά τον χρόνον της υποβολής της αιτήσεως, να προσκομίση:

10

(α) το δεόντως κεκρωμένον πρωτότυπον της αποφάσεως ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής·

15

(β) το πρωτότυπον της εν άρθρω II αναφερομένης συμφωνίας ή δεόντως πιστοποιημένον αντίγραφον αυτής.

2. Εάν η ειρημένη απόφασις ή συμφωνία δεν συνετάχθη εις την επίσημον γλώσσαν της χώρας εις την οποίαν γίνεται επίκλησις αυτής, το αιτούν την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν της αποφάσεως μέρος δέον να προσκομίση μετάφρασιν των εγγράφων τούτων, εις την γλώσσαν ταύτην. Η μετάφρασις δέον να πιστοποιηται υπό επισήμου ή ορκωτού μεταφραστού ή υπό διπλωματικού ή προξενικού αντιπροσώπου.

20

25

Άρθρον V

1. Η αναγνώρισις και εκτελέσις της αποφάσεως, δύναται να απορριφθή τη αιτήσει του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις αυτής, μόνον εάν το εν λόγω μέρος παράσχη εις την αρμοδίαν αρχήν, ενώπιον της οποίας επιζητείται η αναγνώρισις και εκτελέσις, απόδειξιν ότι:

30

(α) τα μέρη της εν άρθρω II αναφερομένης συμφωνίας διετέλουν, κατά την εφαρμοστέαν επ' αυτών νομοθεσίαν, υπό τινα ανικανότητα, ή ότι η ειρημένη συμφωνία δεν είναι έγκυρος δυνάμει της νομοθεσίας εις την οποίαν τα μέρη έχουν υποβάλει ταύτην ή, εν ελλείψει οιασδήποτε προς τούτο ενδείξεως, δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας ένθα εξεδόθη η απόφασις· ή

35

40

(β) το μέρος εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις της αποφάσεως δεν είχε ειδοποιηθή προσηκόντως περί του διορισμού

του διαιτητού ή περί της διαιτητικής διαδικασίας ή άλλως πως δεν ηδυνήθη να παρουσιάση την υπόθεσιν αυτού· ή

- 5 (γ) η διαιτητική απόφασις πραγματεύεται διαφοράν μη προβλεπομένην υπό των όρων, ή μη εμπίπτουσαν εντός των όρων της υποβολής εις διαιτησίαν, ή ότι αυτή περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων πέραν των ορίων της υποβολής εις διαιτησίαν· νοείται ότι, εάν αι αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν είναι δυνατόν να αποχωρισθούν εκ των μη υποβληθέντων τοιούτων, το μέρος της αποφάσεως το οποίον περιέχει αποφάσεις επί θεμάτων υποβληθέντων εις διαιτησίαν δύναται να αναγνωρισθή και εκτελεσθή· ή
- 10
- 15 (δ) η σύνθεσις της διαιτητικής αρχής ή η διαιτητική διαδικασία δεν ήτο σύμφωνος προς την συμφωνίαν των μερών ή ελλείπει τοιαύτης συμφωνίας, δεν ήτο σύμφωνος προς την νομοθεσίαν της χώρας ένθα έλαβε χώραν η διαιτησία· ή
- 20
- (ε) η διαιτητική απόφασις δεν κατέστη εισέτι δεσμευτική διά τα μέρη, ή ότι αυτή ηκυρώθη ή ανεστάλη υπό τινος αρμοδίας αρχής της χώρας εις την οποίαν, ή δυνάμει της νομοθεσίας της οποίας, εξεδόθη η απόφασις.
- 25
2. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαιτητικής τινος αποφάσεως δύναται ωσαύτως να απορριφθή εάν η αρμοδία αρχή της χώρας ένθα επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαπιστώση ότι -
- 30
- (α) το αντικείμενον της διαφοράς δεν δύναται να διευθετηθή δια διαιτησίας δυνάμει της νομοθεσίας της χώρας ταύτης· ή
- 35
- (β) η αναγνώρισις ή εκτέλεσις της αποφάσεως αντίκειται προς την δημοσίαν τάξιν της χώρας ταύτης.”

40 Παρόμοιες πρόνοιες που αφορούν την αναγνώριση και εκτέλεση διεθνών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων επί εμπορικών ζητημάτων και συναφών θεμάτων αναφέρονται και στα άρθρα 35 και 36 του περί Διεθνούς Εμπορικής Διαιτησίας Νόμου του 1987 (Ν. 101/87), του οποίου η εφαρμογή περιορίζεται αποκλειστικά επί διεθνών εμπορικών διαιτησιών και αποτελεί αυτοτελή νομοθετική ρύθμιση που καθιστά τη διεθνή εμπορική δι-

αιτησία μια αυτόνομη διαδικασία. Το άρθρο 35 είναι παρόμοιο με το άρθρο IV της Σύμβασης και έχει ως ακολούθως:

35.-(1) Η διαιτητική απόφαση, ανεξάρτητα από τη χώρα στην οποία εξεδόθη, αναγνωρίζεται ως δεσμευτική. Το Δικαστήριο, μετά από γραπτή αίτηση οποιουδήποτε των μερών, εκδίδει διάταγμα εκτέλεσης της διαιτητικής απόφασης, υπό την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος ή του επόμενου άρθρου.

5

(2) Το μέρος που στηρίζεται στη διαιτητική απόφαση ή που επιζητεί την εκτέλεσή της οφείλει να προσκομίσει δεόντως θεωρημένο το πρωτότυπο ή δεόντως κεκρωμένο αντίγραφο της διαιτητικής απόφασης και της συμφωνίας περί διαιτησίας, όπως αυτή καθορίζεται στο άρθρο 7. Αν η διαιτητική απόφαση και η συμφωνία περί διαιτησίας δεν είναι διατυπωμένες στην επίσημη γλώσσα της Κυπριακής Δημοκρατίας, το Δικαστήριο δύναται να ζητήσει και την προσκόμιση δεόντως κεκρωμένης μετάφρασης αυτών στην επίσημη γλώσσα της Δημοκρατίας.”

10

15

20

Επίσης το άρθρο 36 είναι παρόμοιο με το άρθρο V της Σύμβασης, όσον αφορά τους απορριπτικούς λόγους για την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης και το σχετικό με τη διαδικασία απόσπασμα, έχει ως ακολούθως:

25

“36. Η αίτηση για αναγνώριση ή εκτέλεση διαιτητικής απόφασης, ανεξάρτητα από τη χώρα στην οποία εξεδόθη, απορρίπτεται μόνο εφόσο συντρέχει ένας από τους ακόλουθους λόγους:

30

.....”

Ο δικαστικός έλεγχος της διαιτητικής απόφασης που γίνεται σύμφωνα με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, είναι κατά τη γνώμη μου εποπτικός, έχει δικονομικό χαρακτήρα και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της κρίσης των Διαιτητών. Κάποια απόκλιση ενδεχομένως να λεχθεί ότι γίνεται από τις πρόνοιες της παραγράφου 2(β) του άρθρου V της Σύμβασης, που αναφέρεται στη δημόσια τάξη, που γίνεται αυτεπάγγελτα από το Δικαστήριο. Όμως και πάλι, κατά την άποψή μου, η έρευνα αυτή είναι εποπτική και παρόλο που ελέγχει το περιεχόμενο της απόφασης των Διαιτητών, εντούτοις περιορίζεται μόνο στο θέμα της διαπίστωσης αν η διαιτητική απόφαση είναι αντίθετη στη δημόσια τάξη και δεν υπεισέρχεται στη διάγνωση της ουσίας της υπόθεσης.

35

40

Το δίκαιο που εφαρμόζεται στη διαδικασία του εποπτικού αυτού ελέγχου για αναγνώριση και εκτέλεση της διαιτητικής απόφασης, είναι εκείνο του δικάζοντα Δικαστή, εκτός αν υπάρχει κάποια ειδική πρόνοια στη Σύμβαση. Το βάρος της απόδειξης των 5 όσων αναφέρονται στο άρθρο IV το έχει ο αιτητής, ενώ τα όσα αναφέρονται στο άρθρο V, που σχετίζονται με τους λόγους απόρριψης της αίτησης, βαρύνουν εκείνον εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης. Σύμφωνα με το άρθρο IV ο αιτητής 10 δεν έχει τίποτε άλλο να πράξει για να επιτύχει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης από του να προσκομίσει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο αυτό, οπότε το βάρος απόδειξης των όσων αναφέρονται στο άρθρο V, μετατοπίζεται στους ώμους του προσώπου εκείνου εναντίον του οποίου γίνεται η επίκληση.

15 Το τι εννοούμε “δικαιοδοσία” αναφέρεται στην *Thompson v. Shiel* [1840] 3 Ir. Eq. R. 135 ως ακολούθως:

“By “jurisdiction” it is meant the authority which a Court has 20 to decide matters that are litigated before it or to take cognizance of matters presented in a formal way for its decision. The limits of this authority are imposed by the statute under which the Court is constituted. Jurisdiction must be acquired before judgment is given.”

25 (Το απόσπασμα αυτό υιοθετήθηκε στην *Christofi and Others v. Iacovidou* (1986) 1 C.L.R. 236).

Σύμφωνα με το άρθρο 22(3)(β) και (4) του περί Δικαστηρίων Νόμου, (Ν. 14/60), όπως τροποποιήθηκε:

30 “22.(3) Έκαστος Πρόεδρος Επαρχιακού Δικαστηρίου, έκαστος Ανώτερος Επαρχιακός Δικαστής ή έκαστος Επαρχιακός Δικαστής μόνος, θα έχει αρμοδιότητα να ακούει και αποφασίζει:-

35 (α)

40 (β) οιαδήποτε αγωγήν, πλην εκείνης εις ην εφαρμόζεται η παράγραφος (α) του παρόντος εδαφίου, εις την οποίαν το αμφισβητούμενον ποσόν ή η αξία της επιδίκου διαφοράς δεν υπερβαίνει προκειμένου μεν περί Προέδρου ή Ανωτέρου Επαρχιακού Δικαστού τας δέκα χιλιάδας λίρας, προκειμένου δε περί Επαρχιακού Δικαστού τας πέντε χιλιάδας λίρας.

(4) Παρά τας διατάξεις οιοδήποτε άλλου νόμου και παρά το ότι το υπό αμφισβήτησιν ποσόν ή η αξία της επιδίκου διαφοράς υπερβαίνει την ανατιθεμένην εις αυτόν δικαιοδοσίαν, Πρόεδρος, Ανώτερος Επαρχιακός Δικαστής ή Επαρχιακός Δικαστής θα έχη εξουσίαν - 5

(α) να εκδίδη απόφασιν εις οιαδήποτε αγωγήν εν τη οποία-

(αα) ο εναγόμενος παραλείπει να καταχωρήση εμφάνισιν εντός της προθεσμίας δια την τοιαύτην εμφάνισιν, ή 10

(ββ) εκάτερος των διαδίκων παραλείπει να εμφανισθή κατά την ακρόασιν της αγωγής, ή

(γγ) εκάτερος των διαδίκων παραλείπει να παραδώση οιασδήποτε εγγράφους προτάσεις εντός της προθεσμίας της προβλεπομένης υπό του διαδικαστικού κανονισμού του αφορώντος εις την κατά καιρόν ισχύουσαν πολιτικήν δικονομίαν, ή 15

(δδ) έχει καταχωρισθή αίτησις δια συνοπτικήν απόφασιν δυνάμει του διαδικαστικού κανονισμού του αφορώντος εις την κατά καιρόν ισχύουσαν πολιτικήν δικονομίαν, ή 20

(ιι) η απαίτησις οιοδήποτε διαδίκου είναι παραδεκτή εν όλω ή όταν είναι παραδεκτή εν μέρει, ως προς το παραδεκτόν μέρος· 25

(β) να εκδίδη οιοδήποτε διάταγμα εν οιαδήποτε αγωγή, μη διαγιγνώσκον την ουσία της αγωγής.” 30

Κατά την άποψή μου, όπως έχω ήδη αναφέρει σχετικά με τη διαδικασία της αναγνώρισης και εκτέλεσης αλλοδαπής διαιτητικής απόφασης, το Δικαστήριο ασκεί εποπτικό έλεγχο και δεν κάμνει διάγνωση της ουσίας της διαιτητικής απόφασης. Η αξία του αντικειμένου της διαιτητικής απόφασης δεν ήταν επίδικη διαφορά ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, αλλά ήταν επίδικη διαφορά ενώπιον του Διαιτητικού Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο ενώπιον του οποίου γίνεται η επίκληση της απόφασης, έχει περιορισμένο εποπτικό έλεγχο όπως προνοείται από τα άρθρα IV και V της Σύμβασης και δεν υπεισέρχεται στην ουσία της υπόθεσης, ούτε και στη σοφία της διαιτητικής απόφασης. Το Δικαστήριο δεν προβαίνει σε διάγνωση δικαιωμάτων, ούτε με την αίτηση για ανα-

γνώριση και εκτέλεση εγείρονται αγώγιμα δικαιώματα. (Βλ. *P.I.K. και Άλλοι v. Νικολαϊδη* (1993) 1 Α.Α.Δ. 364). Πέραν τούτου, δόθηκε η ευκαιρία στους αιτητές για παραμερισμό. Συνεπώς δεν γίνεται διάγνωση ουσίας και δεν υπήρξε υπό αυτή την έννοια υπέρβαση δικαιοδοσίας ή παρανομία.

Είναι γεγονός ότι πέραν των όσων αναφέρει η Σύμβαση, δεν υπάρχουν ειδικοί δικονομικοί κανονισμοί που να προνοούν για τη διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των διεθνών εμπορικών διαιτητικών αποφάσεων. Όμως από τη μελέτη των άρθρων IV και V της Σύμβασης, γίνεται φανερό πως η διαδικασία που ακολουθήθηκε από το μονομελές Δικαστήριο ήταν λανθασμένη, γιατί στην ουσία γίνεται αίτηση, δίδεται η ευκαιρία στην άλλη πλευρά να ακουστεί και η αίτηση απορρίπτεται εφόσον αποδειχθεί ότι συντρέχει ένας ή περισσότεροι από τους λόγους που αναφέρονται στο άρθρο V. Δεν προνοείται στη Σύμβαση ότι με την αίτηση για αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης, εκδίδεται το διάταγμα και μετά ακολουθεί άλλη αίτηση της άλλης πλευράς για να το ακυρώσει. Η ερμηνεία που έχω δώσει συνάδει με την πιο καθαρή διατύπωση των άρθρων 35 και 36, του Ν. 101/87, που είναι παρόμοια με τα άρθρα IV και V της Σύμβασης, όπου καθορίζεται η διαδικασία αναγνώρισης και εκτέλεσης των αποφάσεων των διεθνών εμπορικών διαιτησιών. Πέραν τούτου όμως, ακόμα και με βάση τους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, διαφαίνεται και πάλι ότι επελέγη λανθασμένο εναρκτήριο μέσο για την έναρξη της διαδικασίας ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου. Θα συμφωνούσα όμως με την απόφαση του Πλήρους Επαρχιακού Δικαστηρίου ότι το σφάλμα αυτό, ενόψει της νέας Διαταγής 64, δεν καθιστά τη διαδικασία που ακολουθήθηκε άκυρη αλλά παράτυπη, η οποία θεραπεύτηκε με το να δοθεί η ευκαιρία στους αιτητές να ανατρέψουν το διάταγμα. Η νέα Διαταγή 64 προνοεί τα ακόλουθα:

1. (1) Η μη συμμόρφωση λόγω οποιασδήποτε πράξεως ή παραλείψεως, με τα προβλεπόμενα από τους παρόντες Κανονισμούς, αναφορικά με το χρόνο, τόπο, τρόπο, τύπο, περιεχόμενο ή οτιδήποτε άλλο κατά την έναρξη ή τη φερόμενη έναρξη οποιασδήποτε διαδικασίας, ή σε οποιοδήποτε στάδιο οποιασδήποτε διαδικασίας, ή σε σχέση με αυτή, θα θεωρείται παρατυπία και δεν θα καθιστά άκυρη τη διαδικασία, οποιοδήποτε βήμα στη διαδικασία, ή οποιοδήποτε έγγραφο, απόφαση ή διάταγμα σε αυτή.

(2) Τηρουμένης της παραγράφου (3), το Δικαστήριο δύνα-

ται, εφόσο διαπιστώσει τέτοια μη συμμόρφωση με τους Κανονισμούς, όπως προβλέπεται στην παράγραφο (1), και υπό τέτοιους όρους ως προς τα έξοδα ή άλλως, όπως κρίνει δίκαιο, να παραμερίσει εξ ολοκλήρου ή εν μέρει τη διαδικασία στην οποία επεσυνέβη η μη συμμόρφωση, οποιοδήποτε βήμα έγινε στη διαδικασία εκείνη, ή οποιοδήποτε έγγραφο, απόφαση ή διάταγμα σε αυτή, ή ασκώντας τις εξουσίες που του παρέχουν οι παρόντες Κανονισμοί, να επιτρέψει τέτοιες τροποποιήσεις, εάν χρειάζονται, και να εκδώσει τέτοιο διάταγμα, εάν χρειάζεται, αναφορικά με τη διαδικασία γενικά, όπως κρίνει πρέπον.

(3) Το Δικαστήριο δε θα παραμερίζει εξ ολοκλήρου οποιαδήποτε διαδικασία, ή το κλητήριο ένταλμα, ή άλλο εναρκτήριο μέσο με το οποίο έχει αρχίσει η διαδικασία, για το λόγο ότι έχει χρησιμοποιηθεί διαφορετικό εναρκτήριο μέσο για την έναρξη της διαδικασίας από εκείνο που απαιτεί οποιοσδήποτε από τους παρόντες Κανονισμούς.

2. Αίτηση για παραμερισμό οποιασδήποτε διαδικασίας, οποιουδήποτε βήματος που έγινε σε οποιαδήποτε διαδικασία, ή οποιοδήποτε έγγραφο, αποφάσεως ή διατάγματος σε αυτή, λόγω παρατυπίας, δε θα επιτρέπεται, εκτός εάν υποβάλλεται μέσα σε εύλογο χρόνο και προτού ο διάδικος που υπέβαλε την αίτηση προβεί σε οποιοδήποτε νέο βήμα, αφότου η παρατυπία περιήλθε σε γνώση του. Οι προτεινόμενοι λόγοι για παραμερισμό δυνάμει του παρόντος Κανόνα, θα αναφέρονται στην αίτηση."

Με το να δοθεί η ευκαιρία στους αιτητές να ανατρέψουν το διάταγμα, δεν τέθηκε μεγαλύτερο βάρος στους ώμους τους από αυτό που ήδη τους βάρυνε σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου V της Σύμβασης, γιατί από τη στιγμή που παρουσιάζονται τα έγγραφα που προνοούνται στο άρθρο IV της Σύμβασης από την πλευρά του προσώπου που επιδιώκει την αναγνώριση και εκτέλεση της απόφασης, το βάρος μετατοπίζεται στους ώμους της άλλης πλευράς να ανατρέψει το τεκμήριο που δημιουργείται με την υποβολή των εγγράφων που προνοεί το άρθρο IV. Συνεπώς οι αιτητές έστω και αν ακολουθείτο η ορθή από την αρχή διαδικασία, θα είχαν το βάρος να αποδείξουν τα ίδια πράγματα που επιδιώκουν να αποδείξουν με την αίτηση που υπόβαλαν για ακύρωση του διατάγματος. Τα σφάλματα αυτά είναι σφάλματα πρακτικής και διαδικασίας και τα εντάλματα certiorari και prohibition δεν δίδονται για να διορθώσουν τέτοια σφάλματα ή

5 ακόμα για να ανατρέψουν μια λανθασμένη απόφαση. Αυτά είναι θέματα που αφορούν το Εφετείο. Το Δικαστήριο αυτό καλείται να διαπιστώσει αν το κατώτερο Δικαστήριο ενέργησε χωρίς δικαιοδοσία ή καθ' υπέρβαση δικαιοδοσίας ή αν παρανόμησε και η απάντηση σε αυτά τα θέματα είναι σφρηκτική για τους λόγους που εξήγησα πιο πάνω. Συνεπώς, τα εντάλματα που ζητούνται δεν μπορούν να εκδοθούν.

10 Πέραν τούτου υπάρχει και άλλος λόγος που συνηγορεί υπέρ της άρνησης έκδοσης του προνομιακού εντάλματος certiorari.

15 Η διαδικασία που ακολουθήθηκε από το Επαρχιακό Δικαστήριο, παρόλο που ήταν αρχικά παράτυπη, δεν ήταν καθοριστική για τα δικαιώματα των αιτητών, γιατί δόθηκε σ' αυτούς η ευκαιρία να ανατρέψουν ή/και να ακυρώσουν το διάταγμα που εκδόθηκε. Παράλληλα δεν αντιμετώπισαν κίνδυνο εκτέλεσης της απόφασης και δεν έχουν θιγεί ανεπανόρθωτα τα δικαιώματά τους.

20 Η θέση αυτή ευρίσκει έρεισμα στην απόφαση **Σπύρος Καρατζαφέρης** (1993) 1 Α.Α.Δ. 607, στη σελ. 611.

25 Δεν διαπιστώθηκε κανένας λόγος για έκδοση των ζητούμενων ενταλμάτων και συνοπτικά αναφέρω ότι ενόψει των προαναφερθέντων δεν διαπιστώνεται παραβίαση του άρθρου 30 του Συντάγματος, ούτε έλλειψη ή υπέρβαση δικαιοδοσίας, ούτε παρανομία.

30 Με την κατάληξη αυτή, δεν κρίνω σκόπιμο να ασχοληθώ με τα υπόλοιπα θέματα που έχουν θιγεί, γιατί η τύχη της αίτησης έχει ήδη κριθεί.

35 Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα εις βάρος των αιτητών. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή. Το Πλήρες Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας είναι ελεύθερο να προχωρήσει στην ακροαματική διαδικασία στην αίτηση των αιτητών ημερ. 22.4.94.

Η αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.